

"Οι Επιπτώσεις των Υδατοκάλλιεργειών στα Παράκτια Νερά" στη Συνεδρίαση της Επιτροπής Προστασίας Περιβάλλοντος της Βουλής

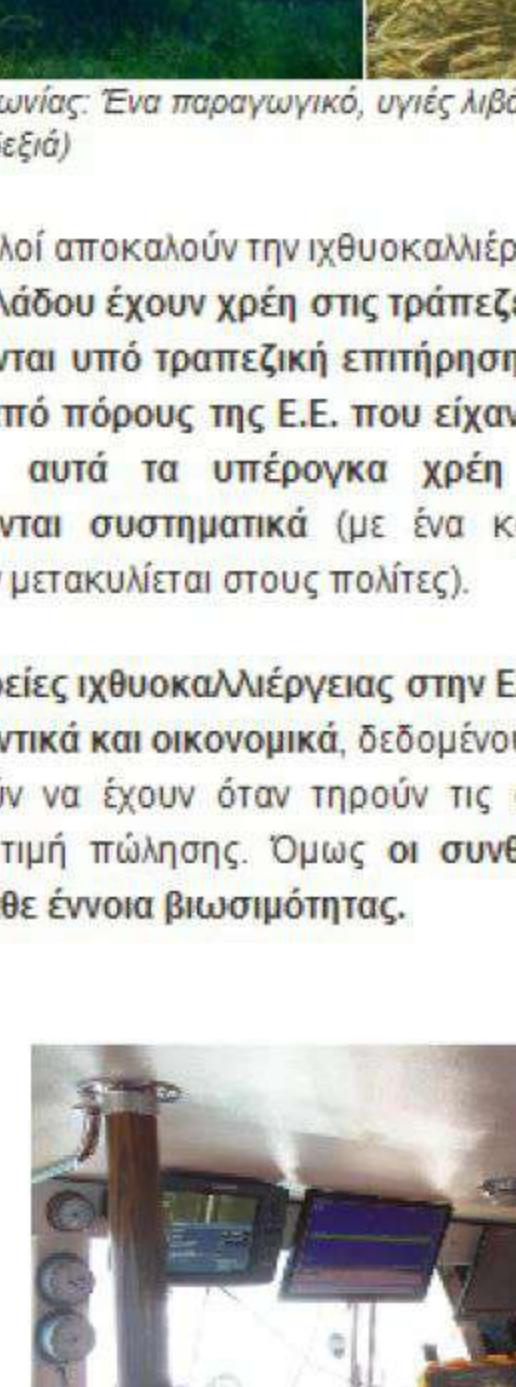
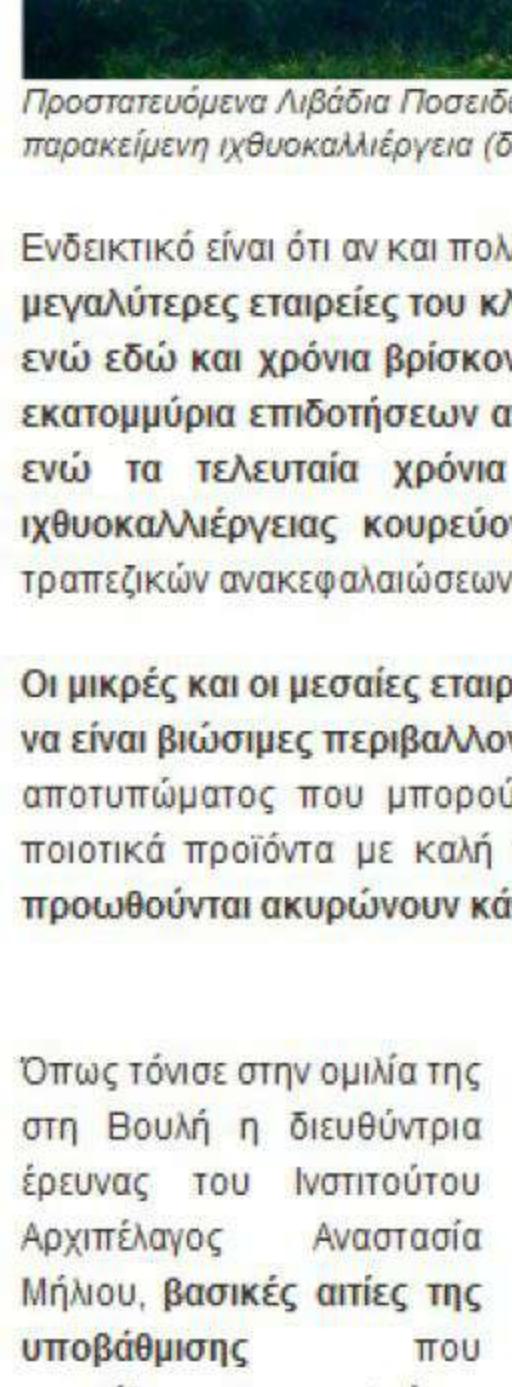
Βουλής

Στην πρόσφατη συνεδρίαση της Υποεπιτροπής Υδατικών Πόρων της Ειδικής Μόνιμης Επιτροπής Προστασίας Περιβάλλοντος της Βουλής, με θέμα «Οι Επιπτώσεις των Υδατοκαλλιέργειών στα Παράκτια Νερά», συμμετείχαν εκπρόσωποι του κλάδου, ελεγκτικές αρχές, αλλά και ερευνητικοί φορείς (κρατικοί και μη).

Αεροφωτογράφηση ιχθυοκαλλιέργειών από το Ινστιτούτο Αρχιπέλαγος για την επικαιροποίηση ΕΠΜ

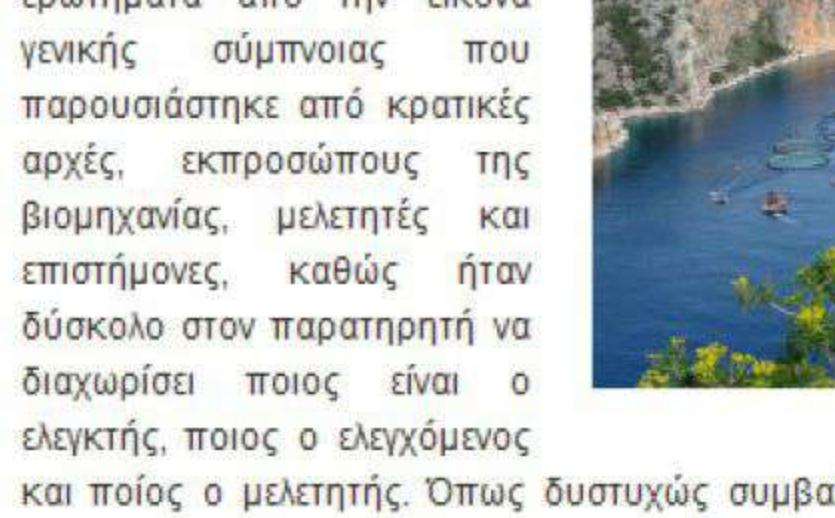
Το Ινστιτούτο Θαλάσσιας Προστασίας Αρχιπέλαγος, ως φορέας που επί σχεδόν 2 δεκαετίες δρά για την άμυνα της βιοποικιλότητας των ελληνικών θαλασσών, συμμετείχε στη συνεδρίαση με στόχο να παρουσιάσει πρωτογενή δεδομένα από την έρευνά που διεξάγει στον τομέα των επιπτώσεων των υπερεντατικών πρακτικών ιχθυοκαλλιέργειας στην Ελλάδα, αλλά και στον τομέα της αειφόρου ιχθυοκαλλιέργειας. Με βάση αυτή την εξειδίκευση που έχει αναπτύξει τα τελευταία χρόνια, το Ινστιτούτο Αρχιπέλαγος έχει οριστεί μέλος του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου της Ε.Ε. για την Ιχθυοκαλλιέργεια στην Ευρώπη, αποτελώντας τον μοναδικό ελληνικό περιβαλλοντικό φορέα που συμμετέχει σε αυτό.

Παραδείγματα υποβάθμισης παράκτιων οικοσυστημάτων από παρακείμενες ιχθυοκαλλιέργειες

Η ιχθυοκαλλιέργεια στην Ελλάδα, είναι ένας κλάδος που θα μπορούσε να αποτελεί έναν δυναμικό τομέα πρωτογενούς παραγωγής, βιώσιμο περιβαλλοντικά και οικονομικά. Όμως σήμερα είναι σε μεγάλο βαθμό χρεοκοπημένος, καθώς και σε αυτό τον κλάδο επικρατούν οι ίδιες νοοτροπίες, που κατά τις τελευταίες δεκαετίες υποβάθμισαν το σύνολο της πρωτογενούς παραγωγής, την οικονομία και το περιβάλλον στην Ελλάδα. Ως πρακτική η ιχθυοκαλλιέργεια έχει τις ρίζες της στα αρχαία χρόνια, όμως

με τον τρόπο που υλοποιείται στην Ελλάδα κατά τις τελευταίες δεκαετίες - ακολουθώντας πρότυπα διαχείρισης οικονομολόγων και όχι σύμφωνα με τα κριτήρια των πραγματικών ιχθυοτρόφων - έχει καταλήξει να αποτελεί άλλη μία προβληματική βιομηχανική πρακτική. Σημαντική πτυχή του προβλήματος αποτελεί η αντίφαση του κατά πόσο προτεραιότητα είναι η πώληση των ψαριών ή η πώληση μετοχών. Οι μεγάλες εταιρίες του κλάδου οι οποίες είναι ενταγμένες στο χρηματιστήριο, επί δεκαετίες συχνά πωλούν τα προϊόντα τους σε τιμές κάτω του κόστους, δημιουργώντας γενικευμένες συνθήκες αθέμιτου ανταγωνισμού. Ως αποτέλεσμα στην πλειονότητα του κλάδου η προστασία του περιβάλλοντος τίθεται ως τελευταία προτεραιότητα, ενώ αυτονότο είναι ότι η ποιότητα του περιβάλλοντος καθορίζει και την ποιότητα των εκτρεφόμενων ψαριών.

Προστατευόμενα Λιβάδια Ποσειδωνίας: Ένα παραγωγικό, υγιές λιβάδι (αριστερά) Ένα υποβαθμισμένο από παρακείμενη ιχθυοκαλλιέργεια (δεξιά)

Ενδεικτικό είναι ότι αν και πολλοί αποκαλούν την ιχθυοκαλλιέργεια βαριά βιομηχανία της Ελλάδας, οι μεγαλύτερες εταιρίες του κλάδου έχουν χρέο στις τράπεζες που προσεγγίζουν το 1 δις ευρώ, ενώ εδώ και χρόνια βρίσκονται υπό τραπεζική επιπήρηση. Αυτό συμβαίνει παρόλα τα δεκάδες εκατομμύρια επιδοτήσεων από πόρους της Ε.Ε. που είχαν λάβει τις προηγούμενες δεκαετίες, ενώ τα τελευταία χρόνια αυτά τα υπέρογκα χρέο των μεγάλων (μόνο) εταιριών ιχθυοκαλλιέργειας κουρεύονται συστηματικά (με ένα κούρεμα που προφανώς μέσω των τραπεζικών ανακεφαλιώσεων μετακυλίσται στους πολίτες).

Οι μικρές και οι μεσαίες εταιρίες ιχθυοκαλλιέργειας στην Ελλάδα θα μπορούσαν και θα έπρεπε να είναι βιώσιμες περιβαλλοντικά και οικονομικά, δεδομένου του σχετικά μικρού περιβαλλοντικού αποτυπώματος που μπορούν να έχουν όταν τηρούν τις σχετικές προδιαγραφές, παράγοντας ποιοτικά προϊόντα με καλή τιμή πώλησης. Όμως οι συνθήκες αθέμιτου ανταγωνισμού που πρωθυνται ακυρώνουν κάθε έννοια βιωσιμότητας.

Όπως τόνισε στην ομιλία της στη Βουλή η διευθύντρια έρευνας του Ινστιτούτου Αρχιπέλαγος Αναστασία Μήλιου, βασικές απίες της υποβάθμισης που συνέχιζουν να προκαλούν οι υπερεντατικές πρακτικές ιχθυοκαλλιέργειας είναι η χρόνια άρνηση του της ύπαρχης περιβαλλοντικών επιπτώσεων από τη βιομηχανία, αλλά και ο ανεπαρκής μηχανισμός ελέγχου και εφαρμογής, ο οποίος ουσιαστικά ενθαρρύνει την ιχθυοκαλλιέργεια.

Στο πλαίσιο της πρόσφατης συνεδρίασης στη Βουλή, δημιουργήθηκαν πολλά ερωτήματα από την εικόνα γενικής σύμπνοιας που παρουσιάστηκε από κρατικές αρχές, εκπροσώπους της βιομηχανίας, μελετητές και επιστήμονες, καθώς ήταν δύσκολο στον παραπρητή να διαχωρίσει ποιος είναι ο ελεγκτής ποιός ο ελεγχόμενος και ποιός ο μελετήτης. Όπως το ιχθυοκαλλιέργεια βαριά βιομηχανία της Ελλάδας, οι μεγαλύτερες εταιρίες του κλάδου έχουν χρέο στις τράπεζες που προσεγγίζουν το 1 δις ευρώ, ενώ εδώ και χρόνια βρίσκονται υπό τραπεζική επιπήρηση. Αυτό συμβαίνει παρόλα τα δεκάδες εκατομμύρια επιδοτήσεων από πόρους της Ε.Ε. που είχαν λάβει τις προηγούμενες δεκαετίες, ενώ τα τελευταία χρόνια αυτά τα υπέρογκα χρέο των μεγάλων (μόνο) εταιριών ιχθυοκαλλιέργειας κουρεύονται συστηματικά (με ένα κούρεμα που προφανώς μέσω των τραπεζικών ανακεφαλιώσεων μετακυλίσται στους πολίτες).

Επίσης η ελληνική επίσημη χαρτογράφηση των λιβαδίων Ποσειδωνίας αφήνει απροστάτευτα αυτά τα θεμελιώδους σημασίας οικοσυστήματα, τόσο από τις πρακτικές ιχθυοκαλλιέργειας, όσο και γενικότερα από πολυάριθμες άλλες ανθρωπογενείς δραστηριότητες.

Στο πλαίσιο της πρόσφατης συνεδρίασης στη Βουλή, δημιουργήθηκαν πολλά ερωτήματα από την εικόνα γενικής σύμπνοιας που παρουσιάστηκε από κρατικές αρχές, εκπροσώπους της βιομηχανίας, μελετητές και επιστήμονες, καθώς ήταν δύσκολο στον παραπρητή να διαχωρίσει ποιος είναι ο ελεγκτής ποιός ο ελεγχόμενος και ποιός ο μελετήτης.

Παραδείγματα υποβάθμισης παράκτιων οικοσυστημάτων από παρακείμενη ιχθυοκαλλιέργεια

Στην πολιτεία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, αποτελεί ένα βασικό αίτιο της κρίσης. Η διαπίστωση όμως ότι δεν υπάρχει βούληση ούτε για την παραδοχή, αλλά ούτε και για την πραγματική αντιμετώπιση των υπαρκτών προβλημάτων και στον κλάδο αυτό, έπειτα από σχεδόν μία δεκαετία κρίσης και με μία αριστερόστροφη κυβέρνηση, δείχνει ότι δεν έχουμε πολλούς λόγους για να προστατεύουμε το δημόσιο συμφέρον, να περιγράφουμε κύριο πρόβλημα την αντίθετη των τοπικών κοινωνιών στην επέκταση ή τη δημιουργία νέων μονάδων ιχθυοκαλλιέργειας, δεδομένης της γενικότερης υποβάθμισης που θα προκληθεί στην περιοχή.

Δείτε το πλήρες βίντεο της συνεδρίασης της Υποεπιτροπής Υδατικών Πόρων της Ειδικής Μόνιμης Επιτροπής Προστασίας Περιβάλλοντος της Βουλής, με θέμα «Οι Επιπτώσεις των Υδατοκαλλιέργειών στα Παράκτια Νερά», πατώντας τον παρακάτω σύνδεσμο --> <http://www.hellenicparliament.gr/Vouli-ton-Ellinon/Tokitria/Fotografiko-Archeio/#34e47f8a-7b3c-4a02-be2a-a8af00b5954f>

Δείτε την ομιλία της Αναστασίας Μήλιου διευθύντριας έρευνας του Ινστιτούτου Αρχιπέλαγος, πατώντας τον παρακάτω σύνδεσμο <https://www.youtube.com/watch?v=vBNocWErlF04>

Στην πολιτεία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, αποτελεί ένα βασικό αίτιο της κρίσης. Η διαπίστωση όμως ότι δεν υπάρχει βούληση ούτε για την παραδοχή, αλλά ούτε και για την πραγματική αντιμετώπιση των υπαρκτών προβλημάτων και στον κλάδο αυτό, έπειτα από σχεδόν μία δεκαετία κρίσης και με μία αριστερόστροφη κυβέρνηση, δείχνει ότι δεν έχουμε πολλούς λόγους για να προστατεύουμε το δημόσιο συμφέρον, να περιγράφουμε κύριο πρόβλημα την αντίθετη των τοπικών κοινωνιών στην επέκταση ή τη δημιουργία νέων μονάδων ιχθυοκαλλιέργειας αλλά ούτε και αναφορικά με την προστασία των θαλασσών μας.

Η αραιοποιημένη κατάσταση του κλάδου της ιχθυοκαλλιέργειας που παρουσιάστηκε στην πρόσφατη συνεδρίαση της Βουλής, όχι μόνο από τους εκπροσώπους του κλάδου, αλλά και από τους πολίτες, αποδεικνύει για άλλη μία φορά ότι οι μηδιακριτοί ρόλοι ανάμεσα

στην πολιτεία και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, αποτελεί ένα βασικό αίτιο της κρίσης. Η διαπίστωση όμως ότι δεν υπάρχει βούληση ούτε για την παραδοχή, αλλά ούτε και για την πραγματική